
O KLISNIČKÁCH A HŘEBCÍCH

Jaroslav byl posedlý chovem koní. V roce 1976 se v jeho chovu na Fantově mlýně narodilo další hříbě – hřebeček Adam, v dalších letech porodila matka Ujma klisničky Aidu a Floru.

V roce 1980 se stala poprvé matkou i prvorozená Alma, pokračovatelka Jaroslavovy nejstarší polokrevné rodiny. Její první hříbě byla klisnička po hřebci Norbertovi, a tak dostala jméno Nora. Druhé hříbě po hřebci Court Gift Jaroslav pojmenoval Courbetta. Stala se hlavní představitelkou třetí generace téhle rodiny.

Jaroslav zatoužil po koních plnokrevných. Podařilo se mu koupit od Drůbežnictví Xaverov, jednoho z nejvýznamnějších chovatelů, klisnu Margaretu. Psal se rok 1980 a soukromé vlastnictví klisny anglického plnokrevníka se v zemi české považovalo za zázrak. Černá klisnička o rok později porodila první hříbě, hřebečka Manora. Otcem byl významný plemeník Norbert.

S Margaretou se Jaroslav vydal na námluvy do Pecínova k mohutnému ryzákovi Cobalt. Jejich manželství bylo požehnáno a v roce 1981 se Margaretě narodil hřebeček Marco Polo, druhé Jaroslavovo plnokrevné hříbě. O rok později se ze stejného spojení narodil hřebeček Marcant.

Jaroslav stočil kola svého nákladního automobilu Robur zase na Xaverov a Margareta uzavřela svoje třetí manželství s plemeníkem Kento. Za rok se narodil hřebeček Maroken. Psal se rok 1984 a tříletý Jaroslavův hřebec Manor zvítězil v Ceně tříletých hřebců, významném dostihu I. kategorie. O rok později, v sobotu 11. května 1985 dovedl druhý Jaroslavův odchovanec, hřebec Marco Polo, vítězně do cíle Velké jarní ceny nejlepší anglické plnokrevníky tříletého ročníku. Byl to zázrak – Jaroslav se stal chovatelem klasického vítěze.

V letech 1975 až 2009 se v Jaroslavově chovu narodilo 126 hříbat. Nejprve s klisničkami za hřebci jezdil. Pak získal licenci pro svého Manora a připouštěl doma. Po smrti Manora nastoupil na Hájku jako plemeník Assisi del Santo, pak Horesti, High Extreme, Access to Java.

Jaroslavův život je balada o koních a taky romance o ženách a o holkách.

Tříletý hřebec Marco Polo po vítězství ve Velké jarní ceně ve Velké Chuchli v sedle s žokejem Josefem Klučkou (rok 1985).

MILENA

„Jaroslave, napsala jsem nějaké nové básničky. Chceš, abych ti je přinesla?“ zeptala se v pátek ráno po telefonu mladá básnířka Divokého vína. Až dosud své texty posílala emailem a nabídnutý telefon nikdy nepoužila. Jaroslav znal jenom její básničky. Barvu vlasů, tvář, oči a linii její postavy si mohl jenom domýšlet. Jeho fantazie byla nekonečná, ale mladých básnířek mu psalo hodně.

„Proboha! Zaskočila jsi mě, Mileno, něco takového se nestává. Aby mladá básnířka chtěla osobně poznat svého vydavatele?! Básníci s básnířkami se scházeli, pravda, ale to patří do šedesátých let minulého století. Samozřejmě, nemohu tě odmítnout, Mileno. Jaké máš pro mne pokyny?“ položil svoji oblíbenou otázku Jaroslav.

„Přijel bys pro mě? Ráda bych se taky podívala na tvoje koně, jestli ovšem můžu?“ opáčila neznámá Milena otázkou.

„Kam a kdy?“ odpověděl Jaroslav otázkou.

„Budu volná dnes o půl druhé. Počkám na tebe před zdrávkou na Alšově nábřeží,“ sdělila Milena Jaroslavovi dvěma krátkými větami, jaký s ním má plán na páteční odpoledne.

„Budu na tebe čekat před školou!“ ujistil starý vydavatel mladou básnířku. V duchu se ovšem velmi divil. Rozhodl se, že se aspoň poněkud vylepší. Holicím strojkem si jezdil před zrcadlem po lysé hlavě a zbývající vlasy zkrátil na dva tři milimetry. Totéž s šedivými vousy, jenom jejich délku nechal o pár milimetrů delší. Před odjezdem na Alšovo nábřeží se osprchoval a natáhl na sebe čistou džínovou košili a čisté lacláky.

„Vypravil jsem se jako bitevní loď do boje. Ale oholit si přerostlé chlupy už bylo stejně na čase,“ uklidnil sám sebe, že to neudělal kvůli dojmu na mladou básnířku.

Před školou na Alšově nábřeží už nejednou čekával. Znal tradiční zvyk studentek zdravotní školy sáhnout si pro štěstí na mosaznou pannu na domovních dveřích. S uspokojením konstatoval, že je stále nablýskaná. Byl slunečný jarní den, a tak Jaroslav zaparkoval před školou, vystoupil z auta, opřel se o zábradlí na nábřeží Vltavy a hleděl střídavě na řeku a na Hradčany, chvílemi letmým pohledem kontroloval, zda se k němu některá z mladých holek vybíhajících ze školy neblíží. Milenu neznal a živě si představoval to nejhorší – tlustou, malou, prdelatou s krátkýma nohama do X. S cigaretou v ruce, dodával v duchu.

„Tady jsem,“ ozval se za jeho zády zvonivý hlásek. Trochu se lekl, překvapení neočekával. Otočil se a spatřil usměvavý zázrak s rozzářenýma dychtivýma očima.

„To jsi ty, Maruško?“ pokusil se o žert. „Já jsem Pepík Novák,“ pokračoval a představil se nejběžnějším jménem, které jej napadlo.

„Ahoj Pepíku!“ odpověděl zvonivý hlásek.

„Ahoj Maruško,“ pokračoval Jaroslav ve hře. Dívčina tentokrát neodpověděla, usmívajíc se čekala, co s ním překvapení udělá. Jaroslav si okamžitě uvědomil, že tentokrát se sešel s holčinou velmi mladou. Tě snad není ani patnáct, došlo mu s hrůzou.

„Ty hezké básničky píšeš sama nebo ti pomáhá dědeček, Maruško, co povídám – Mileno?“ snažil se ji poněkud disbalancovat.

„Dědečka nemám,“ řekla smutně, „ani babičku. Jenom maminku. A ta o tom, že píšu básničky, vůbec neví. Vlastně to neví nikdo, jenom ty, Jaroslave!“ bez bázně mu tykala, jak si zvykla v emailové korespondenci a stejně odvážně jej oslovila jeho křestním jménem. Uvědomil si, že ani to není standardní. Běžně se setkával s ženami, které jeho křestní jméno vůbec nikdy nevyslovily. Jako kdyby měly s oslovením jménem nějaký problém. On sám naopak důsledně své partnerky či partnery při komunikaci pojmenovával. Cítil, že užití jména při rozhovoru sblíží.

„Promiň, Milenko, nevěděl jsem. To je mi líto, že nemáš babičku a dědečka,“ omlouval se.

„To nic, vůbec jsem je nepoznala. Zemřeli dřív, než jsem se narodila,“ vysvětlila mu Milena racionálně.

Mluví jako dospělá, ale je to mladá holka, pomyslel si Jaroslav. Ty básničky asi skutečně napsala ona sama, ujišťoval se v duchu. Ale budu muset zjistit, kolik jí skutečně je, jinak setkání s ní je hra s ohněm. Věděl dobře, že se dokáže zamilovat i do velmi mladé dívky a ze zkušenosti odvozoval, že mladá holka dokáže opětovat lásku starého muže spíš než dospělá žena. Ony totiž ještě nepočítají, vysvětloval sám sobě a někdy i přátelům. Je jim jedno, že jsem o několik desítek let starší než ony samy. Nechápu mě jako potenciálního životního partnera, ale jako exota. A proč ho nepokoušet a nevyzkoušet?

„Jaké máš pro mě pokyny, Mileno?“ zeptal se po chvíli, kdy krátce v hlavě rozebíral vzniklou situaci.

„Myslela jsem, že mi ukážeš svoje koně, ale jestli sis to rozmyslel nebo jestli nechceš, předám ti svoje rukopisy a pár obrázků, které jsem k nim nakreslila. A můžu běžet.“ Poklesla v hlase, jakoby smutně. Usmívala se ale stále.

„Jasně, Mileno, rád ti svoje koně představím. Bude to pro mne i pro ně velká čest, že se o ně zajímá tak hezká mladá dáma!“ ujistil děvče Jaroslav horlivě a už jí otvíral dveře svého automobilu. Nezaváhala ani okamžik a nasedla, jako by v životě nedělala nic jiného, než jezdila s mužem, jehož vidí poprvé v životě, dívat se na jeho chov koní. Jaroslav za ní zlehka zavřel dveře a úmyslně obešel auto zezadu, aby si jej nemohla detailně prohlídnout. Vědom si svého stáří a fyzické nevhlednosti, zkušeně se rozhodl, že bude raději perlit slovy. Což je ostatně to poslední, co mi jde, přiznával si sebekriticky.

„Ráda jezdím v autě a v takovém, jako máš ty, to bude nejlepší!“ labužnický se protáhla na pravém předním sedadle.

„Auto je jenom vnější známka, Mileno, té by sis neměla vůbec všímat,“ poučoval ji Jaroslav.

„A proč tedy nejedíš škodovkou?“ zeptala se jej chytře.

„Aha! Jsi chytrá a máš samozřejmě pravdu. Celý život mám rád auta nová a rychlá. Nikdy jsem se řízení vozu dost nenabažil. Baví mě to a ráno se těším, když do auta nasedám, jak si jízdu vychutnám,“ přiznal se jí Jaroslav. „Někdy mě baví jet pomalu, jindy zase rychle. A jak chceš ty – pomalu nebo rychle?“

„Pojeďme dnes pomalu, Jaroslave, než si na tebe a na auto zvyknu. Pak budeme jezdit i rychle, třeba i hodně rychle!“ rozvrhla Milena plán.

„My spolu budeme jezdit, Milenko?“ zeptal se Jaroslav naoko žertem, ale ve skutečnosti už dychtivý představou kilometrů strávených po boku mladé dívky.

„Když budeš chtít a budeš mít na mě čas, budeme spolu jezdit! Když tedy budeš chtít,“ prohlásila Milena, přičemž v první větě s větším nadšením než ve větě druhé. „Nevím, jestli tě budu vůbec bavit. Jsem mladá a hloupá.“

„Líbíš se mi už teď, Mileno. Hloupá nejsi. Jsem si skoro jistý, že jsi chytrá. Tedy inteligentní, abych to správně pojmenoval,“ snažil se starý muž zavděčit mladé dívce. „Nechceš zkusit, jak se takové auto řídí?“ zeptal se zčásti proto, aby jí udělal nabídkou radost, zčásti proto, aby si ověřil, jak je asi stará.

„Nemám ještě řidičák. A ještě dlouho jej mít nebudu, jestli chceš vědět, kolik mi je. Ale patnáct mi bude už brzy...“ ujistila jej, i když jí poněkud poklesl hlas.

„Vůbec jsem nechtěl vědět, kolik ti je, to není důležité,“ lhal Jaroslav, jako když tiskne, obávaje se, že se dívka v příští větě zeptá, kolik let je jemu. A na to by při prvním setkání nerad odpovídal. I když jeho stáří není žádným tajemstvím a může si jej na internetu najít v mnoha člancích. „Ale když chodíš na zdrávku, čekal bych, že jsi přece jen poněkud starší.“

„Neřekla jsem, že chodím na zdrávku, jenom že na tebe před školou počkám,“ vysvětlila mu. „Nelhal jsem, ale máš pravdu – chtěla jsem, aby

sis myslel, že jsem dospělejší než ve skutečnosti. Proto jsem čekala před střední školou,“ přiznala Milena.

„Jsi upřímnější víc, než je potřeba, Mileno, to mi imponuje. A máš pravdu – kdybych věděl, že ti není ještě patnáct, velmi bych si setkání s tebou rozmyslil. Ale teď už s tím nemám problém, teď jsem rád, že jsem tě poznal, že jsme se poznali. Neřekneš-li ovšem mamince, až přijdeš domů, že jsem ti cestou v autě dělal nemravné návrhy.“

„Ale ty mi přece žádné návrhy neděláš, Jaroslave, proč bych něco takového měla říkat?“ opáčila s dávkou bezelstnosti, ale možná i trochou ženského pokoušení.

„Ano, nedělám, ale už teď vím, že se mi líbíš. Můj oblíbený básník Robinson Jeffers napsal:

...člověku po padesáti připadají plamenoooké
dívky stále krásné, on sám však jim nikoli.

„Ty se mi ale taky líbíš, Jaroslave, jsem ráda, že jsme spolu!“ skoro vykřikla Milena.

„Proboha! Co se ti na mě líbí, holčičko?“ opáčil okamžitě starý muž jakoby s údivem, leč ve skutečnosti chtěl slyšet, že ano, že se jí líbí.

„Ty chceš slyšet, co se mi na tobě líbí? Tedy tvoje moudrost a chlapkost. Líbí se mi právě to, že jsi dospělý, ale ne starý. Vždyť se chováš jako kluk. Který jiný muž by si posadil do auta nedospělou holku a vezl by jí ukazovat svoje koně?“ byla se vším hned hotová Milena a z jejího vyjádření bylo taky cítit moudrost.

„Dostáváš mě s každou novou větou doslova na lopatky, holčičko. Ačkoli jsi několikrát mladší a několikrát tenčí než já,“ prohlásil Jaroslav po pravdě a tvářil se náhle, že veškerou svoji pozornost věnuje řízení vozu a řešení komplikované dopravy při přeježdění světelné křižovatky na nábreží za Ministerstvem zemědělství.

„Nic takového přece nechci, Jaroslave. Přála bych si, abychom byli rovnocennými partnery, jako muž a žena. I když jsem zatím žena velmi mladá. A proto bys měl mít přece jen převahu. Ne velkou, ne takovou, abys ji dával najevo, ale takovou, abych ji já sama cítila. Rozumíš mi?“ zeptala se.

„Rozumím ti a nikdy ti nebudu dávat žádnou převahu najevo, slibuju. Leda bys chtěla, abych tě nosil v náruči. Nebo na zádech,“ dodal s úlevou, představuje si v duchu, že už dávno není tak silný, aby dívky nosil v náruči. Jejich rozhovor se dostal do podoby uzavírání předsvatební smlouvy. Jako by si byli vědomi vážnosti svého setkání, jež zrežírovala náhoda nebo historie sama.

„Kdo je ten Robinson Jeffers, tvůj oblíbený básník?“ odlehčila Milena rozhovor takřka profesionálně.

„Americký básník minulého století. Byl naším idolem v době, kdy jsme chodili na gymnázium. Postavil si kamenný dům poblíž obce Carmel na pobřeží Pacifiku a žil v něm se svojí Unou a se dvěma syny. Připadal nám silný a mužný, a tak jsme jej obdivovali pro sílu člověčenství i pro zemitost jeho básní. Opěvoval v nich oceán, zemi, prostotu,“ shrnul Jaroslav několika větami vzpomínky na básníka svého mládí. „Poznáš sama, až si přečteš jeho básně. Nebo raději – rád ti přečtu sám některé z nich, dovolíš-li,“ nabídl se starý muž mladé dívence.

„Ty bys mi četl básničky?! To bude skvělé! Těším se už teď,“ radovala se mladá básnířka.

„Zrovna projíždíme čtvrtí mého dětství, Libní. Chodil jsem tady do mateřské školky, na základní školu i na gymnázium,“ pochlubil se Jaroslav. „Teď přejedeme říčku Rokytku, kousek odsud se vlévá do Vltavy. Dětství jsem prožil na dolním toku Rokytky a na stará kolena žiju u jejího horního toku, říkám často. Obávám se, že jsem to dokonce několikrát napsal, ale co nového vymyslíš?“ přiznával. „Jeden starý novinář a spisovatel mi kdysi řekl – opisuju sám sebe. A teď je to ještě mnohem snazší – ctrl c – ctrl v. Jenže takhle to nedělám, já jenom nenacházím nová slova, do prstů se mi derou pořád ta stará, prapůvodní. Zrovna tak, když mluvím. Mám nacvičené věty a opakuju je bůhví po kolikáté. Prostě – starého psa novým kouskům nenaučíš!“ zopakoval Jaroslav mnohokrát řečené.

„Ještě jsem tě neslyšela opakovat nic jiného, nežli že jsi starý. To už přede mnou neopakuj. Jaképak přede mnou – neříkej to vůbec. Mně připadáš jako kluk, i když jsi trochu šedivý. Prostě – neříkej to!“ dožadovala se důsledně Milena.

„Jsi hodná, děkuju ti za ten příkaz a vynasnažím se jej plnit,“ slíbil Jaroslav a cítil, jak s Mileninými slovy mládne.